

tænkningen gjort en Bemærkning til Frederiks Hospital, som just ikke har givet Anledning til noget Vædringsforslag, men som Udvalget haaber ad Naere vil føre til en Forandring i disse Forhold. Forholdet er jo dette, at Frederiks Hospital, der er en Statsinstitution, som i Virkeligheden fuldstændig drives for Statens Regning paa samme Maade som f. Eks. det kongelige Teater eller Universitetet eller den polytekniske Læreanstalt, saaledes at det Understud, den har, dækkes af Statskassen, dog alligvel fungerer som en lille Stat i Staten, den har sit eget Regimente og bestyrer sine egne Finanser, naturligvis under Ministerens Tilsyn, men uden at være underkastet nogen anden Indflydelse herfra, end at man kan nægte eller bevilge den Underbalance, som Anstalten har paadraget sig. Medens vi f. Eks. ved de Anstalter, jeg nævnte, ved det kongelige Teater og særlig ved Undervisningsanstalterne, ikke indrømme nogen som helst Ønningsforbedring eller en Friholig eller noget af den Art, uden at der afstemmes her i Tinget, saa gaar alt saadant ovre paa Frederiks Hospital fuldstændig af sig selv. Som Forholdene nu ere, er det undergivet et fuldstændigt ministerielt Guevælde, og Opmærksomheden er vel egentlig nu kun bleven henledet derpaa, dels ved det stadig stigende Understud — hvor stort det har været, ville ærede Medlemmer kunne se af Betænkningen — dels ved, hvad der ad anden Vej er kommet til Offentlighedens og Udvalgets Kundskab. Det vil jo være ærede Medlemmer bekendt, at for nogen Tid siden udgav en forhenværende Embedsmand ved Frederiks Hospital, nogen Tid efter, at han var bleven afskediget med Pension, en Bjece, hvori han fremsførte ret graverende Bestyldninger imod Lederen af den Anstalt, Direktøren for den. Dette havde til Følge det ret mærkelige, at man indledede en Undersøgelse mod den paagældende pensionerede Embedsmand for, hvad man vel kunde kalde en disciplinær Forseelse, for at han havde meddelt Offentligheden Ting, som han som Embedsmand var forpligtet til at holde hemmelig. Det vedkommer os nu ikke her, det er en disciplinær Forseelse, og har Manden gjort sig skyldig i en saadan, saa lad ham blive straffet for det, os vedkommer det ikke. Men det, der vedkommer os her, er, at endstønt en Mand, hvis hæderlige Embedsførelse man har erkendt ved at give ham Afsted med fuld Pension, fremsfører ret graverende Bestyldninger mod en Embedsmand, saa tager man dog ikke Anledning til at anstille nogen Undersøgelse mod denne Embeds- eller Bestillings-

mand, imod hvem Bestyldningen er fremsført, men lader ham gaa ganske rolig om, medens man anstiller Undersøgelsen — jeg ved ikke, om der er anlagt kriminel Sag, men som sagt, det vedkommer ikke os her — mod den, der har bragt Oplysningerne frem. I denne Bjece er naturligvis en hel Del Oplysninger, der vedkomme Hospitalets indre Forhold, men som ikke videre vedkomme os. Det, der vedkommer os, er, at Stiftelsens finansielle Ledelse i de senere Aar har været en saadan, at der er fuld Føje for os her til at forlange dens specielle Budget optaget paa Finansloven, saaledes at det ikke er muligt, at der kan finde Gentaalser Sted af den Slags Ødselhed med Statens Midler, som har været Tilfældet derovre. Efter hvad der foreligger, og efter hvad der ad forfættelig Vej er blevet godtgjort, tror jeg, det kan paastaas med fuldommen Bestemthed, at den paagældende Embedsmand, den nuværende Direktør, har kostet paa forfættelig Maade Statskassen en hel Del Midler, som det ikke vilde have været muligt for ham at sætte til, hvis denne Anstalt havde været undergivet Rigsdagens Kontrol, saaledes som vi mene, den bør være det. Jeg skal begynde med Begyndelsen. Der er saaledes foretaget for denne Anstalts Regning nogle Udenlandsrejser i Løbet af flere Aar. Der er foretaget en Rejse i 1886, en i 1887 og en i 1889. Disse Rejser ere foretagne af to Mænd, der ere rejste paa offentlig Regning sammen, Direktøren for Anstalten og en Arkitekt, og det var givet, at de begge skulde gøre Rejsen paa samme Maade som Rejsefæller og altsaa rejse paa samme Betingelser og have den samme Godtgørelse for deres Udgifter. At de ogsaa maatte gøre Reede og Rigtighed for deres Rejseudgifter, naar de kom hjem, maa vel anses for en Selvfølge. Naar Embedsmænd rejse paa den Maade i Udlandet, bliver der anvist dem runde Summer, og naar de komme hjem, maa de gøre Reede for, hvad der er betalt dem, og hvad de have brugt, og hvad der ikke er brugt, maa de tilbagebetale. Og i alt Fald er det sikkert, at ved denne Lejlighed har det været Meningen, at de skulde have et Beløb til Diæter og Befordringsudgifter efter Regning. Det er oplagt, at disse tre Rejser for disse Herrer have kostet til sammen omtrent 9,500 Kr. Af disse har den ene af Rejsefællerne brugt 3,500 Kr., som han har gjort Reede og Rigtighed for. Direktøren har paa en Ubetydelighed nær paa disse Rejser brugt 6,000 Kr., som det ikke er gjort Reede for, det vil sige henimod det dobbelte af, hvad hans Rejsefælle har brugt. Det er jo muligt, at han har haft